

víc než u slepic, navíc to tam nesmrdělo jak sto let stará žumpa. S krmením nespěchala, nebylo kam. Práci neměla, na nákup dnes nemusela a k Zikmundovi už šla babička. Zikmund byl valach, který babičce zůstal jako poslední. A jelikož měl barvu jako rezavý hřebík, říkala mu Zikmund. Druhý důvod prý byl, že jednou jednoho Zikmunda znala a byl to pěkný zmetek a tohle taky nebyl žádný anděl, ale pořádně tvrdohlavý a mazaný kuň, co rád dělal naschvály. Markéta ho neměla příliš v lásce, už odmala jí koně přišli jako zbytečně velká zvířata, v podstatě k ničemu a jen kolem nich bylo příliš práce. Jenže děda je miloval a vždy jich choval několik najednou. Babička už k nim takovou láskou nehořela, a tak jí nakonec po dědovi zůstal jen Zikmund.

„Haló, paní Rotařová, jste doma? Haló...“ Při těch slovech Markétě přeběhl mráz po zádech a zalezla za roh králíkárně, aby ji nebylo vidět, a podvědomě zadržela dech, jako by ji to snad mohlo učinit neviditelnou.

„Paní Rotařová, jedu do města, jste doma?“

„Ale to víš, že jsem, Lucinko, kde bych taky já, stará bába, byla. Jen pojď dál.“ Babička vyběhla ze stodoly jako mladice, úplně přitom zapomněla kulhat a div ne klusem se hnala k Lucii Mydlářové. „Jen se jdu optat, jestli něco nepotřebujete ve městě, zrovna tam jedu, tak vám nakoupím.“ Markéta byla pořád schovaná, ale v duchu si říkala, jak je možné, že někdo může takhle pištět, a jen zakroutila hlavou.

„To jsi moc hodná, Lucinko, že sis vzpomněla, pár věcí bych přeci jen potřebovala, ale s tím tě nebudu obtěžovat.“

„Ale kdepak, paní Rotařová, to já ráda a stejně tam musím.“

„Ty jsi prostě anděl, Lucinko. Tak víš co, kdyby ti to nevadilo, mohla bys vzít Markynu? Oběhla by obchody a na benzín ti dá, to se neboj. Markyno! Kde lítáš?“

Pojedeš s Lucinkou do města, tak honem!“ Naštěstí ani babička, ani culící se Lucinka neviděly, jaký škleb Markéta udělala. A že si dala záležet, zapojila snad všechny svaly v obličejí. Pomalu se zvedla a přišourala se k nim.

„Hm, tak pojedem, ale prosím tě, můžeš si vzít čisté boty? Přeci jen mám nové auto...“ Lucinka se i nadále uculovala a jen lehce prstíkem ukázala na Markétiny boty s nánosem bláta. Markéta utrousila neslyšnou poznámku a s kyselým obličejem se šla přezout. Oblečení neřešila, protože od doby, co se vrátila, nosila v podstatě jedno a to samé. Legíny a mikinu zhruba o dvě čísla větší. Byly to mikiny po tátovi, které zůstaly ve skříni. Už nebyl, kdo by je nosil, tak alespoň nyní našly využití. Markéta se do nich začala schovávat. Na nákup si však vzala kabelku, za jejíž cenu by si mohla pořídit ojeté auto, a odešla za Lucií. Zablácené boty koplá do rohu chodby a nazula si sešlapané tenisky. Celou dobu si říkala, že pokud se bude tvářit dostatečně znechuceně, nebude s ní Lucie chtít mluvit. Kupodivu jí plán vyšel, protože v autě nepadla téměř ani jedna věta, krom letmého dotazu Lucie.

„To máš teda zajímavou kabelku k tomu hroznému ohozu, to je jako pravá jo?“ pištěla a křečovitě se držela volantů, do nějž zarývala nalakované nehty.

„Jo, je. Mám ji z dřívějšíka,“ odsekla Markéta.

„Hm, tak snad jsi ji taky někde neukradla.“ Lucie se při těch slovech na Markétu otočila a přivřela lehce oči.

„Vážně, Lucie? Ani po těch letech toho nenecháš? Vážně budeme řešit tvoji chorou mysl a domnělý představy?“ odvětila Markéta znechuceně.

„No ale jako to nejsou žádné představy. Už jsi jednou kradla, tak to jako ty lidi pak kradou pořád.“ Lucie důležitě našpulila rty a zakroutila hlavou. Jedno se muselo Lucií nechat, měla krásné plné rty, naprosto symetrické a červené. Markéta jí je vždycky záviděla. Lucií závidě-